

# РЕШЕНИЕ

№ 4822

гр. С., 18.03.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 36 СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: С. В. НАВУЩАНОВА

при участието на секретаря КРАСИМИРА М. ИНКОВА  
като разгледа докладваното от С. В. НАВУЩАНОВА Гражданско дело № 20231110150208 по описа за 2023 година

### Производството е по реда на чл. 124 ГПК.

Предявен е от ищеца **С. Р. Г.** осъдителен иск с правно основание **чл. 45 ЗЗД вр. чл. 52 ЗЗД** за осъждане на ответника да заплати сумата от **7000 лева**, представляваща обезщетение за причинените неимуществени вреди в резултат на това, че на 23.03.2021 г. в гр. С., М. „П.“, К. по и. и п. х. е нанесла удари по главата и тялото на ищцата С. Р. Г., в резултат на което и причинила лека телесна повреда, изразяваща се в срединно бледо мораво кръвонасядане с овална форма и слабо изразен оток на площ 3/3 см. в лявата теменна област, ухлузване с удължена форма по задната повърхност на лява предмишница в среданата ѝ трета и повърхностно забелване на епидермидса с неправилна форма, розово дъно и размери 4/4, с който ѝ причинила болки и страдания – престъпление по чл. 130, ал. 2 НПК, за което има влязла в сила Присъда по НЧХД № 5368/2021 г. по описа на СРС, НК, 104 състав, потвърдена с решение № 555/13.07.2023 г. по в.ч.г.д 2215/2023 г. по описа на СГС. Твърди, че в резултат на извършеното деяние са и причинени неимуществени вреди .

Ищцата С. ГГ. твърди, че ответникът Т. Ц. Н. е осъдена с Присъда от 06.07.2022 г. по НЧХД № 5368/2021 г. по описа на СРС, НК, 104 състав за виновна, в това, че на 23.03.2021 г. в гр. С., М. „П.“, К. по и. и п. х. е нанесла удари по главата и тялото на ищцата С. Р. Г., в резултат на което и причинила лека телесна повреда, изразяваща се в срединно бледо мораво кръвонасядане с овална форма и слабо изразен оток на площ 3/3 см. в лявата теменна област, ухлузване с удължена форма по задната повърхност на лява предмишница в среданата ѝ трета и повърхностно забелване на епидермидса с

неправилна форма, розово дъно и размери 4/4, с който ѝ причинила болки и страдания – престъпление по чл. 130, ал. 2 НПК и е освободена от наказателна отговорност като и е наложено наказание глоба в размер на 1000 лева.

Сочи, че постановената присъда е изцяло потвърдена с Решение № 555 от 13.07.2023 по ВНЧХД № 2215/2023г. по описа на Софийски градски съд, НК, XII въззивен състав и е влязла в законна сила. Твърди от извършеното престъпление да е претърпяла неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени боли и страдания от телесните увреждания. Изпитвала болки в продължение на един месец, които отшумяли напълно след три месеца. Изпитала срам, засегани били честта и достойнството ѝ, тъй като случаят станал достояние на цялото отделение по изгнания и пластична хирургия. Давала обяснения и пред директора на лечебното заведение. Съседите ѝ в гр. Перник разбрали за случая. Загубила апетит, не можела да спи пълноценно. Започнала да вдига високо кръвно налягане и се страхувала да излиза сама, влошило се качеството ѝ на живот. Принудила се да напусне разбота и дълго стояла вкъщи. Това напускане се дължало главно на недоволството на ръководството на болницата от станалия инцидент. Моли да бъде уважен предявения иск. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът Т. Ц. Н. е подала отговор на исковата молба, с който оспорва предявения иск по основание и размер. Не оспорва, че е освободена от наказателна отговорност с налагане на административно наказание, съобразно мотивите на представените от ищцата съдебни актове. Излага подробно фактическата обстановка, касаеща събитието, случило се на процесната дата – 23.03.2021 г. Твърди, че в резултат на физически сблъсък са причинени от ищцата на ответницата следните телесни увреждания: кръвонасядания в областта на гърдите и главата. Счита, че независимо от това, че наказателния съд е приел, че не е налице института на ресторсията, в тази част присъдата няма задължителен характер за гражданския съд. В тази връзка прави възражение за съпричиняване като твърди, че именно ищцата е инициирала конфликта между страните като е започнала вербално да обижда ответницата, че с поведението си последната е дала повод на ответницата да инициира оплакване до прекия си ръководител и че е допринесла за инцидента чрез активно участие във физическия сблъсък между страните. Твърди в резултат на действията на ищцата да са и причинени аналогични телесни увреждания на тези на ищцата. Ищцата участвала в сблъсъка не само като отбранител, но и като нападател. В резултат на взаимни съприкосновения били причинени леки телесни повреди и на двете страни. Счита, че ищцата не е търпяла описаните в исковата молба вреди и изразява подробни съображения в тази връзка. Сочи, е конфликтът между страните не е причината за оставането и без работа. Същата е напуснала след взето решение на проведена среща с ръководството във връзка със системно неизпълнение на задълженията ѝ в отделението. Твърди, че непосредствено след това ищцата е започнала работа в друго

отделение при същия работодател. Оспорва исковата молба като завишена по размер. Моли за отхвърляне на предявения иск. Претендира разноски.

**Съдът, като взе предвид исканията и доводите на страните, събраните по делото доказателства и съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:**

С доклада по делото, неоспорен от страните са отделени за безспорни и ненуждаещи се от доказване са следните обстоятелства: С Присъда от 06.07.2022 г. по НЧХД № 5368/2021 г. по описа на СРС, НК, 104 състав Т. Ц. Н. е призната за виновна, в това, че на 23.03.2021 г. в гр. С., М. „П.“, К. по и. и п. х. е нанесла удари по главата и тялото на ищцата С. Р. Г., в резултат на което и причинила лека телесна повреда, изразяваща се в срединно бледо мораво кръвонасядане с овална форма и слабо изразен оток на площ 3/3 см. в лявата теменна област, ухлузване с удължена форма по задната повърхност на лява предмишница в среданата ѝ трета и повърхностно забелване на епидермиса с неправилна форма, розово дъно и размери 4/4, с който ѝ причинила болки и страдания – престъпление по чл. 130, ал. 2 НПК и е освободена от наказателна отговорност като и е наложено наказателно глоба в размер на 1000 лева. Присъдата е потвърдена с Решение № 555 от 13.07.2023 по ВНЧХД № 2215/2023г. по описа на Софийски градски съд, НК, XII въззивен състав и е влязла в законна сила.

От показанията на разпитания по делото свидетел Р. С. (във фактическо съжителство с ищеца), преценени при условията на чл. 172 ГПК, които съдът кредитира като логични, последователни и подкрепящи се от останалия доказателствен материал се установява, че след извършеното от ответника деяние ищцата се чувствала много разстроена, огорчена и посрамена. Вдигнала високо кръвно налягане, цялата била червена, имала подутина в областта на челото и главата и червенина в долната част под лакътя. Инцидента ѝ се отразил много зле, започнала да пие успокоителни (глог, мента, валериана) и лекарства за регулиране на кръвното налягане, не можела да спи по цели нощи и да се храни. Инцидентът имал отзвук на работното място, тъй като „целият „П.““ познавал ищцата. След инцидента всички колеги я защитавали, всички застанали на нейна страна.

От показанията на разпитания по делото свидетел В. А. К. –Н. (колежка на ответницата) се установява, че познава страните по делото. Разказва, че имало конфликт в целия колектив и конфликтът бил с ищцата С. Г.. Причината била грубото ѝ държание и неизпълнението на служебните ѝ задължения. На инцидента станал между Т. и С. на 21.03.2021 г. не е присъствала лично. За него знае от Т., която и разказала причините и повода за напускането си. Разказва, че една седмица след инцидента се провело общо събрание на което присъствали служители от отделението и ръководството, на което събрание взели решение С. да напусне отделението като си подаде молба и напусне доброволно като Т., тъй като в сбиването са участвали и двете. С. обаче не напуснала, взела си болничен и след това се върнала на работа. Съдът не

обсъжда подробно показанията на свидетеля Н. в частта, в която разказва за станалия инцидент, тъй като от една страна е налице влязла в сила присъда, задължителна за гражданския съд, а от друга свидетелят не е пряк очевидец на станалия между страните инцидент, а възпроизвежда разказаното му от ответницата. В останалата част показанията са неотносими към настоящия правен спор.

Съгласно разпоредбата на чл.45 ЗЗД, всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. С оглед правилата за разпределение на доказателствената тежест в настоящото производство ищецът следва да установи фактическия състав на непозволеното увреждане, а именно извършване на твърдяното деяние от ответника, неговата противоправност, причинените вреди и причинната връзка между вредите и деянието. По отношение на противоправността на деянието, вината и причинната връзка между двете е налице Присъда от 06.07.2022 г. по НЧХД № 5368/2021 г. по описа на СРС, НК, 104 състав Т. Ц. Н. е призната за виновна, в това, че на 23.03.2021 г. в гр. С., М. „П.“, К. по и. и п. х. е нанесла удари по главата и тялото на ищцата С. Р. Г., в резултат на което и причинила лека телесна повреда, изразяваща се в срединно бледо мораво кръвонасядане с овална форма и слабо изразен оток на площ 3/3 см. в лявата теменна област, ухлузване с удължена форма по задната повърхност на лява предмишница в среданата ѝ трета и повърхностно забелване на епидермиса с неправилна форма, розово дъно и размери 4/4, с който ѝ причинила болки и страдания – престъпление по чл. 130, ал. 2 НПК и е освободена от наказателна отговорност като и е наложено наказание глоба в размер на 1000 лева. Присъдата е потвърдена с Решение № 555 от 13.07.2023 по ВНЧХД № 2215/2023г. по описа на Софийски градски съд, НК, XII въззивен състав и е влязла в законна сила. По делото е безспорно, че извършеното от ответника престъпление е противоправно и виновно, като сочените вреди са в резултат на неговото поведение. Твърдяните от ищеца факти за създадено у ищцата чувство на срам, огорчение и притеснение и вследствие на тях неспокоен сън и необходимост от прием на билкови успокоителни се установяват от показанията на разпитания свидетел Р. С., които съдът кредитира като обективни и безпристрастни. Ето защо съдът намира предявеният иск за доказан по основание.

За да бъде определен размера на дължимото обезщетение на основание непозволено увреждане следва да се изходи от принципа на справедливостта с оглед разпоредбата на чл. 52 ЗЗД, както и от установените по делото вредни последици настъпили за ищеца в резултат на престъплението. Съгласно т. II от ППВС № 4 от 23.12.1968 г. понятието "справедливост" не е абстрактно понятие, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се вземат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Затова в тежест на последния е да установи претърпените от него болки и страдания, като доказването им не е ограничено и може да бъде постигнато с всички доказателствени средства предвидени в ГПК.

Съгласно решение № 123/23.6.2013 г по гр. дело № 254/14 г на ВКС, Трето ГО моралните вреди са индивидуално определими и паричното обезщетение за тях следва да съответства на необходимото за преодоляването им, и че не е пряка проява на справедливост, а е в дисхармония със справедливостта определяне на парично обезщетение по-голямо от необходимото за обезщетяване на претърпените вреди като се обсъдят всички наведени доводи и обстоятелства. При определяне на дължимото обезщетение следва да се държи сметка и за обществените представи за справедливост в аспект на съществуващите общественно-икономически условия на живот.

Съдът като съобрази събраните по делото гласни доказателствени средства, посредством разпита на свидетеля Р. С., от които се установява негативното влияние върху психиката на ищеца, на контактите и социалния му живот, на положението му в обществото, работата, в т. ч. върху възможностите за развитие в служебен план, както и всички обстоятелства, имащи отношение към претърпените морални страдания, преценявани с оглед конкретиката на случая, намира, че справедливият размер на обезщетението за неимуществени вреди съгласно чл. 52 ЗЗД, възлиза на 2500 лв. За разликата до пълния размер от 7000 лв. искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

За неоснователно съдът намира въведеното от ответника възражение за съпричиняване. Съпричиняване е налице тогава, когато със собственото си противоправно поведение пострадалият е допринесъл в някаква степен за настъпване на причинените му впоследствие вреди. Съдът не кредитира показанията на свидетеля Н. в частта, в която разказва за станалия инцидент, тъй като от една страна е налице влязла в сила присъда, задължителна за гражданския съд, а от друга свидетелят не е пряк очевидец на станалия между страните инцидент, а възпроизвежда разказаното му от ответницата. Изводът на наказателния съд досежно липсата на института на реторсия е задължителен за настоящия граждански съд, а възражението на ответника в тази насока съдът намира за неоснователно. Налице е влязла в сила присъда, която е задължителна за гражданския съд на осн. чл. 300 ГПК, в мотивите на която съдът е прието че не е налице реторсия по чл. 130, ал. 3 НК, тъй като тъжителката-ищца в настоящото производство е била в състояние на неизбежна отбрана.

#### **По разноските:**

При този изход от спора право на разноски имат и двете страни. Ищецът претендира такива за заплатено адвокатско възнаграждение в размер 800 лева, съгласно представен по делото договор за правна защита и съдействие. Съгласно правилото на чл. 78, ал. 1 ГПК, с оглед изхода от производството в тежест на ответника следва да бъде възложено заплащането на сумата от 285,71 лв., представляващи направените от ищеца разноски по делото, съразмерно с уважената част от иска, както и сумата от 100 лв. държавна такса по сметка на Софийски районен

съд на осн. чл. 78, ал.6 ГПК.

На ответника Т. Н. е оказана безплатна правна помощ по реда на 38, ал. 1, т. 3 от ЗА. В полза на адв. В. Х. И. И. следва да бъде присъдено адв. възнаграждение в размер от 642,85 лева съразмерно с отхвърлената част от иска, която следва да бъде възложено в тежест на ищцата.

Мотивиран от горното и на основание чл. 235 ГПК, Софийски районен съд

## **РЕШИ:**

**ОСЪЖДА Т. Ц. Н.**, с ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес: гр. С., кв. Д., ул. „Н.с“ 22, да заплати на **С. Р. Г.**, ЕГН \*\*\*\*\*, със съдебен адрес: гр. С., ул. „Б. Й.“ 5, партер, сумата от **2500 лева**, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди в следствие от престъпление извършено на 23.03.2021 г. в гр. С., М. „П.“, К. по и. и п. х., за което е налице влязла в сила присъда от 06.07.2022 г. по НЧХД № 5368/2021 г. по описа на СРС, НК, 104 състав, потвърдена Решение № 555 от 13.07.2023 по ВНЧХД № 2215/2023г. по описа на Софийски градски съд, НК, XII въззивен състав, като **ОТХВЪРЛЯ** иска по чл. 45 ЗЗД за горницата от 2500 лева до пълния претендиран размер от 7000 лева като неоснователен и недоказан.

**ОСЪЖДА Т. Ц. Н.**, с ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес: гр. С., кв. Д., ул. „Н.с“ 22, да заплати на **С. Р. Г.**, ЕГН \*\*\*\*\*, със съдебен адрес: гр. С., ул. „Б. Й.“ 5, партер сумата от **285,71 лева**, представляваща направените по делото разноски за заплатено адвокатско възнаграждение, съобразно уважената част от иска.

**ОСЪЖДА С. Р. Г.**, ЕГН \*\*\*\*\*, със съдебен адрес: гр. С., ул. „Б. Й.“ 5, партер, да заплати на **адв. В. Х. И. И.**, личен номер 1100012747, АК-Смолян, сумата от **642,85 лева**, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на ответницата Т. Ц. Н., съобразно отхвърлената част от иска.

**ОСЪЖДА Т. Ц. Н.**, с ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес: гр. С., кв. Д., ул. „Н.с“ 22, да заплати в полза на държавата по сметка на Софийски районен съд сумата от **100 лева** - държавна такса.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: \_\_\_\_\_